

ваше се въ музиката на шурцитѣ и послѣ сладко-сладко заспиваше въ своя цвѣтецъ, подѣ приказ-китѣ на старата елха.

Въ начумерени дъждовни дни тя се вмѣкваше до самото дъно на розовата пѣпка и, като се обвиваше добрѣ съ листенцата ѝ, заспиваше подѣ шума на вѣтъра и шепота на пролѣтния дъждъ.

Тѣй мина нейното дѣтство.

Синкавата пролѣтъ се готвѣше вече за пѣтъ, за да отстѣпи мѣстото си на руменото лѣто.

На прощаване, тя цѣлуна Майя и грижливо ѝ каза:

— Гледай, дѣте, — и щомъ прѣцѣфти послѣд-ниятъ цвѣтъ на твоя розовъ храстъ и веселитѣ птици на облаци полетятъ къмъ далечни краища — сѣдни на крилата на топлия вѣтъръ, и той ще те отнесе въ чудната страна на нимфитѣ, дѣто никога не става зима. Иначе ти ще замръзнешъ тука, ще замръзнешъ още щомъ полетятъ отъ небето пър-витѣ бѣли мухи съ студенитѣ крила! . . .

— Ахъ, а ти се погрижи за нея, стара елхо, — моля ти се! — каза пролѣтътъ на тъмната замис-лена елха, и тази ѝ кимна любезно съ своя връхъ:

— О, разбира се, разбира се, — азъ ще се погрижа за малката.

И Майя остана сама подѣ надзора на старата елха.

Когато мъничката нимфа повдигнеше своитѣ крилца — елхата недоволно ѝ викаше:

— Гледай само да не отлетишъ далеко, пази се — да се не срѣщнешъ съ Човѣка! . . .

— Да, да! . . . — Крѣщеше отъ дървото чер-ниятъ кълвачъ. — Не дай Богъ да се срѣщнешъ съ Човѣка! . . .